

disse Personers Vedkommende, det siges udtrykkelig i Lovens § 4, men i Lovens § 2 er det udtalt som ogsaa gældende for de 55-aarige Personer, at Hjælpen skal være af fuldkommen midlertidig Karakter, og hvad der skal ligge i Ordet „midlertidig“, er gennem en Række ministerielle Cirkulærer i de første Aar efter 1913 tilstrækkelig tydeligt sagt, og det aabner i Virkeligheden ingen Mulighed for, saaledes som Tilfældet er i København og en Række af Landets Byer, at flytte 60 Aars Grænsen for Adgang til at faa Understøttelse ned til 55 ved at yde de tilsvarende Beløb gennem Hjælpekasserne. Det viser sig i det hele taget — og det fremgik ogsaa klart af den socialdemokratiske Ordførers Redegørelse for Sagen i Fjor —, at man i Virkeligheden ganske ser bort fra det, som er Hjælpekassens egentlige Formaal, nemlig at hjælpe Personer, som kommer i en øjeblikkelig Nød, en enkelt Gang for derigenom at holde dem klar af Fattigvæsenet i saadanne økonomisk prekære Situationer. Det viser sig, at dette ser man i Virkeligheden bort fra og lader Hjælpekasserne være permanente Understøttelsesinstitutioner, hvilket jo ikke er Hjælpekasselovens Mening. Det viser sig, at man meget almindeligt gennem lange Perioder lader Hjælpekassen betale Gas- og Elektricitetsregninger. Det viser sig, at man gennem Perioder lader Hjælpekassen betale Huslejen for Folk. Det er ikke Opgaver, som falder indenfor Hjælpekassens Omraade. Det kan lade sig gøre en enkelt Gang, naar vedkommende kommer i Restance med sin Leje, men her maa ikke fortsættes. Det kan lade sig gøre en enkelt Gang, naar der kunde være Tale om, at Kommunen ellers vilde lukke for Gas- og Elektricitetstilførselen; men det kan ikke fortsættes, og det maa ikke fortsættes. Nu fremgaar det ganske vist af Besvarelsen, at man ikke ligefrem har fastslaaet for de vedkommende, at de maanedlig eller fjerdingaarlig kan hæve dette Beløb til Gas- og Elektricitetsbetaling, til Husleje, o. s. v. Man har forvaret sig mod, at de vedkommende skal faa Indtryk af, at Hjælpekassen ubetinget vil betale fortløbende. Men af det Beløb, der er anvendt dertil, og som der ogsaa er givet Oplysning om i Betænkningen, fremgaar det ganske klart, at her er Tale om en Udvikling i Praksis, som i Virkeligheden falder udenfor Hjælpekasselovens Rammer.

Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen spørger mig, om jeg ikke mener, at Kommunerne er lige saa vanskeligt stillede som Staten, og om jeg da ikke finder, at det er

en mod Kommunerne mindre venlig Holdning, der indtages ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, og det ærede Medlem har underbygget denne sin Forespørgsel ved at henvise til Udtalelser, som er fremsat af Bestyrelsen for Hjælpekassernes Forening og af Repræsentantskabet for Købstadforeningen. Disse Udtalelser er mig særdeles velkendte, men jeg tror, at man navnlig fra Købstadforeningens Repræsentantskabs Side burde beskæftige sig i højere Grad, end Tilfældet er, med Forvaltningen af Hjælpekasserne og derigennem drage Om-sorg for, at disse holdt sig indenfor Hjælpekasselovens Rammer, saa vilde, føler jeg mig ganske overbevist om, de Udgifter, som Kommunerne kommer ud for til Hjælpekasseinstitutionen, kunne reduceres særdeles væsentligt, og det maa vistnok ogsaa af Hensyn til Kommunernes Økonomi i den kommende Tid ske, thi man kan ikke vedvarende fortsætte med en Udvikling som den, vi i de senere Aar har været inde paa.

Efter min Opfattelse maa det Beløb, som er foreslaaet stillet til Disposition fra Staten som Maksimumsrefusionsbeløb, 750 000 Kr., sammenlignet med Maksimumsbeløbet i Henhold til Loven af 1913 250 000 Kr., siges at yde Dækning for den Prisstigning, som siden da er indtraadt, og som foranlediger, at Beløbet med Rime-lighed kan sættes op til det dobbelte, 500 000 Kr., og at det endvidere yder Dækning for den Befolkningstilvækst, som normalt indtræder, og ogsaa for den Tilvækst, som er kommet gennem Genforeningen med de sønderjydske Landsdele. Jeg tror derfor, at til Gunst for en fremtidig Hjælpekasseforvaltning i Overensstemmelse med Hjælpekasselovgivningens Regler og til Gunst for Kommunernes Økonomi, som sandelig trænger til at styrkes og støttes, hvor det er muligt, vilde de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre tjene Sagen bedst ved at yde disse Partiers Støtte til Gennemførelsen af det Lovforslag, som her foreligger.

Jeg anbefaler hermed Lovforslaget til Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse i dette høje Ting.

C. Jacobsen: Den højtærede Indenrigsministers Svar havde jeg ventet. Men naar der siges, at Kommunerne i alt for høj Grad gaar udenfor Hjælpekasseloven, kan jeg dertil kun svare, at hvis man under de nuværende Nødstilstande — der jo ikke alene bestemmes af Pristallet, men ogsaa af Arbejdsløsheden og en langvarig